

BINKOŠTI (A)

Apd 2,1-11; Ps 103; 1 Kor 12,3b-7.12-13; Jn 20,19-23

Pripravil dr. Marjan Turnšek

»Pod noč tistega dne /.../ so bila vrata /.../ zaklenjena« (Jn 20,19).

Zaklenjenost je lahko različna. Vedno pa nas omeji v komuniciranju. Epidemija novega koronavirusa nam je dala nekoliko doživeti, kaj pomeni biti zaprti doma. Zunanji hrup in opravki nas niso tako raztresali, zato smo bili bolj sposobni poslušati svojo notranjost, tudi če nismo hoteli. To pa ni vedno prijetno. Lahko se zgodi, da nismo zaprti le v hišo, ampak tudi v svojo notranjost – takrat pričnejo vstajati naši strahovi, skrbi in stiske. Ko se sami izoliramo, zapremo v notranjost, ko nočemo srečati drugih in jih doživljamo kot grožnjo, smo blokirani v komunikaciji. Nismo sposobni povedati, kaj doživljamo, in se čutimo nerazumljene. Lahko smo zaprti v lastne predsodke, v načrte maščevanja, v bolna prepričanja. Tudi v takem primeru nismo sposobni več iskreno in jasno komunicirati.

»Začeli so govoriti v tujih jezikih, kakor jim je Duh dajal izgovarjati« (Apd 24). Božja beseda ob binkoštnem prazniku nam kaže pot iz takšnih situacij.

Binkošti so ozdravitev vsake ranjene komunikacije.

So vabilo: »Pridi ven! Sposoben si prave besede!«

Zakonci vedo, da si je včasih mogoče deliti isto stanovanje, a ne biti na istem »kraju«. Fizično se prebiva skupaj, a v veliki nezainteresiranosti drug za drugega. Družina je razdrobljena in komunikacija blokirana. Luka nam sporoča, da so učenci »bili zbrani na istem kraju« (Apd 2,1). In ta »kraj« je ljubezen. Sveti Duh je ljubezen med Očetom in Sinom, in ta je napolnila vso hišo. V družini, v skupnosti, med prijatelji, v Cerkvi, v državi ... se ni mogoče razumeti, če ne prebivamo na istem »kraju«. Ko v neki zvezi, odnosu ne razumemo več drug drugega, se je treba vprašati, če še naseljujemo isti »kraj«. Kar pomeni: ali so nam pri srcu še iste stvari, še vzajemno iščemo dobro drugega. Zato je vredno vsak dan prositi in kaj storiti za to, da Sveti Duh napolni »kraj«, kjer prebivamo.